Segon diumenge - Temps durant l'any

Per LlorencP el dl., 14/01/2019 - 17:00

Is 62,1-5
1Co 12,4-11
Jn 2,1-12

1) El temps, una nova creació i una presència constant

Avui comencem el Temps Ordinari, després d'aquest cicle d'Advent i de Nadal, que ens ha presentat Jesús des de la seva espera i naixement fins el seu Baptisme. I ho fem amb sant Joan, que comença el seu Evangeli amb una setmana inicial, pràcticament descrita dia a dia, i que culmina amb la narració d'aquest primer Signe de Jesús. Una Setmana inicial que ens recorda, és clar, la setmana de la Creació, on Déu anava creant-ho tot, i cada dia acabava amb un "i hi hagué un vespre i un matí, i Déu veié que era bo".

Potser aquest interès per mostrar el pas del temps, el dia a dia d'aquesta Setmana inicial amb Jesús, ens diu alguna cosa important. Ens diu, potser, dues coses:

Primer, que Jesús, com Déu en la Creació, no fa les coses i ja està, sinó que hi és cada dia, creant, reposant i gaudint… D'una manera o altra, cada dia és objecte de la creació nova del Senyor, cada dia és objecte del treball i del repòs gratificant i de gaudi de Déu. Cada dia el Senyor ens re-crea, cada dia el Senyor mira la seva obra i en gaudeix. La primera lectura d'avui és un cant ple d'amor d'un Déu que diu coses precioses als seus estimats/des, a nosaltres, a cadascú de nosaltres.

Sí, en aquesta lectura apareix un diàleg on Déu parla…: "no et podran dir més l'Abandonada (...), a tu et diran 'jo me l'estimo'... perquè el Senyor t'estimarà… el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia".

M'ho deixo dir, jo, això? M'atreveixo a ajudar a altres a que ho sentin també…?

En segon lloc, aquesta insistència en el pas del temps ens fa veure que Déu va preparant les coses. Al final d'aquesta setmana inicial, Jesús manifesta el primer dels seus signes: comença una nova etapa, una cosa nova.

De la mateixa manera, al final de la setmana de la creació, Déu contempla i gaudeix de tota la seva creació. Al cap de tres dies de la Passió, Jesús és Ressuscitat...

Déu ens parla avui de temps, d'espera, d'esperança.

Em puc preguntar, jo: com estic d'esperança? Potser oblido que els temps de Déu són temps d'espera, de maduració, de creixement, fins que un dia arriba allò esperat?

2) L'abundància

En l'evangeli d'avui veiem com s'acaba el vi. Caram! Quan han preparat el casament, han calculat malament... potser es va voler escatimar en despeses…

En canvi, quan Jesús ordena omplir les piques d'aigua, és bonic veure com l'evangelista remarca que els servents "les ompliren fins a dalt". No van posar una mica d'aigua. Van omplir-les del tot, a vessar. Recordem com en un altre passatge Jesús ens convidava també a ser generosos, dient: "doneu, i us donaran, us abocaran a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar (Lc 6, 36-18). Els servents del casament omplen les piques fins a dalt; fins a dalt quedarà el vi de l'alegria que Jesús els donarà…

Em puc preguntar com sóc jo de generós, de poc mesurador, amb els altres, en els serveis que potser faig, en el temps donat als altres… I amb Déu…? Em puc preguntar així: ¿sóc poruc, escàs i calculador, o confiat i generós…?

3) Has guardat el millor pel final

Finalment, un tercer punt. És bonic imaginar la cara del cap de servei quan els servents li porten el vi de Jesús. No entén res. Jesús trenca el costum i la lògica habitual: normalment es porta el vi bo al principi, i quan tothom ha begut molt i està cansat, el vi més ordinari, quan ja no s'espera tenir el millor… Però Jesús trenca els esquemes.

També ens pot passar, si som persones que portem ja un llarg temps de seguiment del Senyor, que recordem amb nostàlgia 'els moments del primer amor' amb Jesús, els moments més frescos de les nostres primeres pregàries, els moments potser més fundants de la nostra vocació… I potser pensem que tot això ja s'ha acabat, que ara hem de viure d'un present més gris, més de viure des de la fe sense el gust o la lluminositat d'abans.

Doncs bé, potser l'evangeli d'avui ens pot recordar que els nostres esquemes no són els del Senyor. Que els nostres càlculs no són els seus,. Potser oblidem que Ell és el Senyor, i que la seva creativitat i capacitat de sorpresa van sempre molt més enllà de la nostra cortedat de mires…

Potser el Senyor ens està encara guardant 'el vi millor' pel final, quan jo ho donava tot per acabat…

Em puc preguntar doncs: com estic, jo, d'esperança i de confiança en el Déu de les sorpreses?

I em puc preguntar també: quines piques he d'omplir jo, mentrestant, d'aigua, perquè Ell faci…?

Que Maria, que va iniciar tot el que avui contemplem, ens recordi un altre cop: "feu tot el que Ell us digui". Amén.

ETIQUETES
CREACIÓ ESPERANÇA ABUNDÀNCIA